

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایرن - خارج از کشور
۱۳ اپریل ۲۰۱۷

بیانیه

ترکیه: رودروئی استبداد و مقاومت

مدت هاست که اوضاع ترکیه بحرانی است. در کشوری که روزگاری چندین دور، برای ورود به «اتحادیه اروپا» و عده «دموکراسی» می داد، سرکوب و زندان به نان روزانه مردم تبدیل شده است.

سرکوب و خفقان در ترکیه سابقه دور و دراز دارد. پس از کودتای نظامی در سال ۱۹۸۰، با سردمداری ارتشیان، قانون اساسی جدیدی در سال ۱۹۸۲ تدوین شد که همواره با اعتراض مردم روبه رو بود. ترکیه که با شرط استقرار دموکراسی جهت ورود به اتحادیه اروپا روبه رو بود، در اوایل سال های دهه ۲۰۰۰، اصلاحاتی در «قانون بنیادی ترکیه» به وجود آورد. «شورای امنیت ملی کشور» ناظر بر کنترل نفوذ ارتش در نهادهای دولتی شد و به درخواست اروپا درصد کاهش آن برآمد.

در سال ۲۰۰۲ حزب عدالت و توسعه AKP به قدرت رسید و حرکت نزدیکی به اروپا را تسریع کرد و به ویژه در زمینه حقوق بشر و برابری حقوق زن و مرد تصمیماتی گرفت. در سال ۲۰۰۴، در بازبینی قانون اساسی، حکم اعدام لغو شد و رفرم هایی در زمینه های حقوق مدنی و جزائی و کاهش قدرت دادگاه های نظامی انجام شد.

در سال ۲۰۰۷، با اصلاحات دیگری انتخاب رئیس جمهور به انتخابات مستقیم مردم واگذار شد و دوره آن از ۷ سال به ۵ سال کاهش یافت. اجرای عملی قانون جدید به پایان دوره ریاست جمهوری عبدالله گول محول شد، اما قدرت در دست اردوخان، نخست وزیر وقت باقی ماند.

با رفرم دیگری در سال ۲۰۱۰ در قانون اساسی، ترکیب دیوان قانون اساسی و شورای عالی قضات تغییر یافت. با سومین پیروزی حزب آک پ در سال ۲۰۱۱، سانسور شدت یافت و مطبوعات و آزادی بیان همچنان اسیر پنجه قدرت باقی ماند. اما، حزب و رهبر آن خواهان تسلط بیشتر بر نظام سیاسی ترکیه بود.

اردوغان خواهان تغییر سیستم جمهوری کنونی و انتقال همه قدرت به رئیس جمهوری شد. اما، برای رسیدن به این هدف، حزب اردوخان به کسب دو سوم آراء مجلس نیاز داشت. در انتخابات جون ۲۰۱۵، حزب او اکثریت نسبی به دست آورد و در نتیجه اردوخان برای تغییر قانون اساسی مسأله رفراندوم را مطرح کرد. او علاوه بر ادامه سرکوب و تشدید آن در مورد کردها و جنبش مذهبی گولن، و تقویت موضع خود در درون حاکمیت، در ماه مه ۲۰۱۶ بین علی بیلدرم را به نخست وزیری رساند.

کودتای ناکام و مشکوک ۱۵ جولای ۲۰۱۶ حقانیت کاذبی برای اردوخان ایجاد کرد. سرکوب و زندان همگانی شد. اردوخان جنبش گولن را مسوول کودتا قلمداد کرد ولی نه فقط طرفداران گولن بلکه هر فرد و تشکیلاتی را که با رفراندوم پیشنهادی مخالفت می کرد به زندان ها روانه کرد. رفراندوم قانون اساسی در ۲۱ جنوری ۲۰۱۷ به تصویب مجلس رسید. فعالیت سندیکاها، سازمان های غیردولتی و مطبوعات به صورت چشمگیری محدود شد. ترکیه بالاترین تعداد روزنامه نگاران زندانی را دارد. سرکوب کردهای ترکیه به طور روزافزونی شدت و گسترش یافت. البته مقاومت نیز...

جنبش مخالفت با رفراندوم به رغم سرکوب و زندان ادامه دارد. آمار نشان می دهد که به طور متوسط ده نفر در روز به خاطر شرکت در کارزار «نه» به رفراندوم دستگیر می شوند. در میان هزاران زندانی، از فعالان حزب دموکراتیک خلق HDP، حزب صلح و دموکراسی DBP، کنفدراسیون سندیکاهای انقلابی ترکیه DISK، کنفدراسیون سندیکاهای کارمندان KESK، سندیکای معلمان Egitim-Sen و ... در زندان به سر می برند.

احزاب مخالف و سندیکاها نام یکی از کارزارهای مرکزی خود را «صورت حساب نظام جمهوری» گذاشته اند. سندیکاهای DISK و KESK در کارزار «نه به رفراندوم» شرکت فعال دارند و قانون اساسی پیشنهادی را که به خواست ها و حقوق کارگران پاسخ نمی دهد افشاء می کنند.

زندان ها نیز در جنبش ضد رفراندوم شرکت دارند. در فیوروری ۲۰۱۷، ۹۳ زندانی کرد در زندان از میر دست به اعتصاب غذا زدند. زندانیان سیاسی Suvariogullari نیز به اعتصاب غذا پیوستند. ۴۹۶۶ نفر فقط از اعضای حزب HDP دستگیر شدند و حملات رژیم به شهر ها و روستاهای کرد فزونی یافت. سرکوب شامل همه اقشار و طبقات مردمی می شود. در ۷ فیوروری، با بخشنامه ای ۴۴۶۴ کارمند دولت از جمله ۳۳۰ استاد دانشگاه از کار اخراج شدند. پس از کودتا، در مجموع ۴۸۱۱ دانشگاهی بیکار شده اند.

در اعتراض به «رفراندوم» در بخش های مختلف دولتی نیز کارمندان با تظاهرات و گردهمایی به تصمیمات سرکوبگرانه از جمله اخراج کارمندان اعتراض کردند.

اردوخان به موازات تلاش برای تحکیم قدرت در صحنه داخلی، نیازمند به گسترش نفوذ در صحنه منطقه ای و نیز یافتن موقعیت سیاسی جدید در ژئوپولیتیک جهانی است. اردوخان پس از انتقاد دولت های غربی به روش رژیم در جریان کودتا و به ویژه پس از آن، در سیاست خارجی ترکیه دگرگونی ایجاد کرد.

انسان های مترقی و آزادیخواه از نظر ما فعالان نهاد های همبستگی ؛ در چنین شرایطی که فاصله زیادی با رفراندوم اردوخان جهت تحکیم موقعیت و قدرت سیاسی اش نداریم، وظیفه ما حمایت از کارزار مقاومت کارگران، سندیکاها ، نیروها، حزب ها و کلیه لایه های پیشرو جامعه ترکیه و نیز خلق کرد ترکیه است که به رغم سرکوب، زندان و کشتار برای حفظ حقوق خود مبارزه می کنند.

نهادهای همبستگی با کارگران ایران - خارج از کشور

چهارشنبه ۲۳ فروردین [حمل] ۱۳۹۶ برابر با ۱۲ اپریل ۲۰۱۷